

Nesfârșitul zbor spre soare și spre infinitul sacru al cerului

Totul a început cu „A fost odată ca niciodată...”. Un Univers întreg s-a materializat în sufletul firav al unei fetițe cu păr bălai și ochi albaștri atunci când vocea blândă a mamei sale a rostit acele cuvinte magice...O lume gingașă și ocrotitoare și-a deschis porțile de aur pentru a o întâmpina pe Ea-fetița care asculta fascinată prima sa poveste cu zmeii ce au făcut-o să plângă și cu prințul curajos care a salvat-o și i-a readus zâmbetul pe chipul senin- surâsul pe care îl păstrează și astăzi, ca pe o amintire prețioasă, pusă pe un pedestal al altarului memoriei.

De îndată ce deschide o carte, se teleportează în Universul care, pentru ea, se suprapune existenței reale, fenomenale, se așază cu grijă în jilțul confortabil, se încălță cu cizmulițele roșii rămase mici acum și își privește reflecția în oglindă minunii, pătrunzând prin acest portal în paginile cărții, unde începe o nouă călătorie, o nouă aventură sub lumina protectoare a lanternei care împrăștie, magic, sclipiri de stele printre razele de întuneric, sub plapuma moale din patul copilăriei.

Aici, unde fetița ascundea cosmosul, magia și visele de azi, a învățat să citească, să-și imagineze, să viseze și să creeze... Întreg tărâm a fost modelat după placul, temerile ori dorințele sale și transformat într-o imensă insulă plutitoare. În acest spațiu preferențial, țărmul devine loc al meditației, fiecare grăunte de nisip fiind un gând, o idee sau un mister ce trebuie deslușit. Pe această plajă, simte talazul apei cum bate, aici își construiește barca ale cărei pânze le va înălța doar pentru a zbura spre soare și spre infinitul sacru al cerului. Flora este și ea inedită: copacii- pagini de jurnal și de cărți preferate – florile - poezii, mici frânturi din sufletul ei, miliarde de petale de lacrimi și iubire.

Din norii pufoși de vată de zahăr, plutiri eterice ale oniricului, plouă cu instantanee. Câte o amintire se așterne peste liniștitul tărâm, câte un fulger luminează bolta cerului, formând alte poze și alte imagini, în timp ce fetița citește în continuare, semn că imaginația începe să făurească tabloul lecturii. Tună... Îi este teamă că va greși și nu va putea transpune corect tonurile, culorile și formele cuvintelor cărții, dar nu se lasă învinsă! Continuă să citească cu și mai multă ardoare, cu mai multă energie, până când, epuizată, adoarme, privindu-și în vis capodopera... Dimineața, se trezește cu cel mai larg zâmbet pe buze și cu ochii plini de lacrimi de fericire...a reușit să rezolve puzzle-ul de instantanee, pe care îl va înrăma și îl va pune pe peretele din palatul ce se află în centrul universului său, pe care l-a numit simplu- Bibliotecă.

Biblioteca este locul său preferat de pe insulă. Petrece ore în șir admirând tablourile, rememorându-le și, când este sigură că fiecare imagine a primit atenția cuvenită, își invită prietenii la ceai. Prietenii din acest tărâm nu sunt unii obișnuiți, dar nici imaginari nu sunt. Sunt cât se poate de

reali - ființe de hârtie, personajele din cărțile pe care fetița le-a citit. Când sună din clopoțelul magic, întreg palatul răsună de pașii creaturilor și de murmurul lor. Toți sunt fericiți să o revadă pe regina lor, pe cea care le-a dat viață și pe cea care, din tușul negru de pe hârtia îngălbenită, i-a însuflețit. Când orizonturile se înroșesc, iar soarele apune și dispare în valurile mării, fetița își ia rămas-bun de la prietenii ei din hârtie, cu urmă de regret, dar și cu nerăbdarea și speranța că îi va revedea în ziua ce va urma.

Pleacă cu amărăciune și sfială din salonul plin de ființele dragi ei. Străbate holul, alergând pentru a nu avea timp să se răzgândească și ajunge la ușa grea din marmură. Zăbovește pentru un moment care pare o eternitate în grădina liniștită și parfumată din fața palatului, rupe un trandafir din hârtia roz a primului său jurnal și îl pune în părul auriu, ca o ultimă ghidușie înainte să pășească spre portal și să se întoarcă la realitatea cealaltă.

Mereu i-a plăcut fetiței să privească înlăuntrul ei, adânc în inima sa, pentru că știa că acolo Universul său celulozic o va ocroti, îi va oferi posibilități nenumărate, conștientă fiind că cei care animă tărâmul nu o vor dezamăgi niciodată, îi vor fi mereu alături, atunci când nicio ființă pământească nu îi va fi. Nici personajele negative nu îi doresc răul, ba dimpotrivă - îi sunt recunoscători pentru bunătatea ei de a-i lăsa să trăiască în micul ei Paradis, de a vedea infimul licăr de blândețe din ochii acestora. De aceea, simte că își lasă în urmă o parte a spiritului în frumosul ei regat, de fiecare dată când îl părăsește, pentru că, odată revenită în camera sa, se simte nesfârșit de singură, printre ființe goale de suflet și pline de răutate, singura care se aseamănă cu personajele bune din cărțile sale fiind mama, unicul motivul pentru care fetița se întoarce acasă...

Au trecut 18 ani de la acel moment primordial...Fetița a crescut...nu mai plânge din cauza monștrilor fioroși, dar varsă lacrimi amare la un sfârșit tragic al unui roman de dragoste... Știe că prinții nu o pot salva ca pe o prințesă la ananghie, dar rămâne impresionată când personajul masculin scrie cea mai emoționantă scrisoare ființei iubite... Totul s-a schimbat la Ea, exceptând cel mai important lucru - Dragostea pentru cărți și pentru tărâmul care nu mai este refugiul fetiței firave de altădată, ci este locul în care tânăra meditează, creează, compune și continuă să înrămeze tablouri din ce în ce mai complexe și mai inedite. Și-a construit barca, dar nu se grăbește să atingă necunoscutul... A învățat că o carte nu își pierde niciodată memoria, iar această barcă tocmai asta este... este Cartea ei, Cartea vieții sale. Când va simți că este pregătită pentru o nouă călătorie va deschide o nouă carte, dar nu se va mai așeza pe tronul din Bibliotecă, ci se va urca la bordul bărcii sale și va naviga spre necunoscut, pentru a descoperi o altă insulă, pentru a crea o altă lume, pentru a renaște, pentru că nu mai este o fetiță... pentru că nu mai sunt o fetiță...